

Glasilo Slovenske Krajine

NOVINE

Prihaja vsako nedeljo.

Cena Novin na celo leto je: doma 20., v Ameriko 80 Din.
Cena Marijinoga Lista na celo leto je: doma 10 Din., v Ameriko 50 Din. Novine prihajajo vsaki teden, M List vsaki mesec. Naročniki M. Lista dobijo kalendar brezplačno, naročniki Novin pa za polovično ceno, letos za 5 Din. Rokopisi se ne dajo nazaj. Rokopise i naročnino pošiljajte na uredništvo ali opravištvu Novin v Črensovcu, Prekm.

„Vredništvo i opravištvu Novin je v Črensovcih, Prekmurje“.

Vrednik Klekl Jožef, vp. plebanoš v Črensovcih.

Oglasi, (inserati) se tudi sprejmajo. Cena ednoga kvadratnoga centimetra za ednok en dinar za večkrat popust. Cena malih oglasov je do dvajset reči 5 Din., više od vsake reči pol dinara. Med tekstom je cena oglasov cm² dva dinara v „Poslanom“ tri dinare. Ki naroči 1/4, 1/2 ali celo stran, dobi 25% popusta za edno objavo, za večkratno več. Takso za vse oglase plača opravištvu „NOVIN“.

Vogrsko pitanje.

Okroglo 10 jezero Madžarov žive pri vzhodnoj meji Prekmurja. Malo jih je, ali itak ar so pri državnoj meji, je nastalo vogrsko pitanje, štero se more rešiti.

Pri rešitvi moremo gledati na vogrski, na narodni i na državni interes.

Vogrski interes je, da či tudi v narodnoj državi Srbov, Horvatov i Slovincov, naj vživa naš Madžar vse tiste pravice, štere vživajo drugi državljani proti ednakoj dužnosti.

Jugoslovanski narodni interes je, naj te — pri državnoj meji ležeči vogrski otok ne ovira našo zdravo evolucijo.

I državni interes je, naj se počuti naš Madžar v toj državi dobro, naj njoj služi verno, pošteno, nej samo zdaj, da je moč države velka, nego tudi te, če bi — Bog ne daj! — prišli dnevi skušnjave.

Ogledajmo si malo поблиže celo reč i povejmo, jeli je mogoče rešiti vogrsko pitanje tak, da bodo zadovolni vsi trije: Madžari, narodna miseo i država.

Na ednoj strani stoji mali jezikovni otok Vogrov, na drugoj strani več kak 10 milijonski narod Jugoslovenov i njüva mlada ali itak močna i bogata država. Eden slabši i eden močnejši se pogajata. Da močnejši ma prednost, to je očivesno. Iz toga pa sledi, da v popustljivosti pač te močnejši lejko ide dale. Ali samo do edne gotove meje! Do tiste meje, štero potegne najmenjši življenjski interes večine naroda i države.

Narodni najmenjši življenjski interes je, naj brezi ovire se lejko razvije večina gospodarsko i narodno. Državni interes pa veli, naj ne dobijo narodne manjšine več pravic kak jih ma večina i to samo zato, ar so manjši, slabejši.

To se pravi ne istina, da te denešnji jezikovni otok more ostati na vse veke. Ne istina, da bi se mogli z različnimi predpravkami naši Madžari ojačiti do takše mere, da bi njüva kulturna i gospodarska moč onemogućila asimilacijo tistih, šteri to prostovoljno želejo.

Iz toga pa sledi dvoje: pravični moremo biti pri agrarnoj reformi, ešče bole pa pri rešitvi šolskoga pitanja.

Namen agrarne reforme je, do zemle spraviti tiste siromake, šteri so zemle vredni i potrebni. Pri toj delitvi nega Madžarov i nemadžarov, tu so samo zemle potrebni siromaki. (Zemle pa — hvala bodi Bogi — je žádosta, či je namenjena za prave siromake!)

V šolskom pogledu je ravno tak nepravično, celo nepametno je; dozdajšnje ravnanje. Z milov rečjov povedano „forsera se znanje slovenščine“. Zakaj? Pravično iz državnih interesov. Ne istina! Če smo slepi nacionalisti, te bi preganjati mogli vse ljudi, šteri Madžare včijo na naš jezik, kajti znanje uradnoga jezika je nova obramba sila pa manjšine.

Pravično i pametno postopanje je, skrbeli za kakti najboljše vogrške šole, v šterih se naj vči — po vogrsko, ali v duhi

šteroga narekújejo vogrski interes, narodni interes i državni interes. Slovenščina tudi ma mesta v našoj manjšinskoj šoli, ali ne kakti vsiljen tihinec, nego kakti naš dar, prijateo manjšine, moč, s šterov lejko delajo za svojo srečo. (V kvar države je, da se v Gaberji vči od 25 vör 17 vör slovenščina, vsi drugi predmeti za to zaostanejo. Vr.)

Naši domači vodilni „velemožje“ — bi radi napravili nekaj velkoga, slavnoga... Ne povejo, ali se vidi iz njüvoga dejanja, da bi radi delali po vogrskom kopiti. Prekmurje je del Slovenije, naj bo tu zato vse slovensko... Ravno tak — Vogri! Njim je tudi samo vogrski orsag stao pred očmi, silili so vse, ka je njüvo i dosegnoli so, ne več i ne menje, kak to, da tisti, šteri bi jih brez znanja vogrščine po svojem jeziki preklinjali, so jih preklinjali — po vogrsko.

Vogri so silili „madžarizacijo“ — ar drugače pred svetom ne bi mogli upravičiti zakaj vlada manjšina — večini. Oni so šтели meti kem več po vogrsko znajočih ljudij (šteri so v statistiki včasi postali Vogri!) — da bi opravičiti svojo nadvlado. Ali za Boga miloga! — to za nas ne vala! Eden milijon Slovincov je v Sloveniji i samo 10000 Madžarov!

Zato pa, vogrške šole naj ostanejo vogrške, slovenščina pa se naj vpelja v telko, da oni, šteri so žádosta pametni, lejko se navčijo tudi jezik večine. Düh i cio, šteri vladajo v slovenskoj šoli, naj gospodarijo v manjšinskih šolaj s tov razlikov, da tu slovenski, tam pa vogrski se vči dete ljubiti: Boga, domovino, kralja, delo i vse to, ka k poštenomi i vrednomi življenji spada.

Pamet i srce naprej pri rešenju vogrskogoga pitanja, vsi tisti pa, šteri se pri kopiti razmijo, naj primejo — kopito v roko.

(Pripomba. Krščanska pravičnost zahteva, da madžarske sirote dobijo zemljo i madžarske manjšine madžarske šole. Ne smemo pa pozabiti, ka te pravice ido našim Slovincem na Madžarskom tak, kak v Jugoslaviji. Slovenske šole naj majo na Madžarskom i slovenske razrede po celom Prekmurji, ar se povsod najdejo naše manjšine. Vr.)

Zasedba, ali — oslobojenje?

Ministrant prime mali zvonec pa da znamenje. Cin... cin... cin... se glasi po celoj cerkvi. Staro i mlado poklekne, globoko se sklonijo kolena i glave. Orgle tudi potihnejo. Grobna tišina vlada po celoj cerkvi; vsi navzoči v srci i v duši preživijo tiste trenutke, gda je na Golgoti krv i življenje darüvao za človečanski rod s trnjom kronani Odrašenik.

Dragi ljudje, ka bi bilo s tistim, šteri bi v to sveto tišino zakričao: „Norci, stanite, nega Boga!“ Raznesli bi ga, kak raznese najslabši vetrič žuto jesensko listje!

Ne dugo je bilo, da se je naš narod pripravilao na dva velka narodna svetka. Vsi najboljši naši so se trudili, da bi dostojno obhajali petletnico narodnoga oslobojenja i desetletnice smrti narodnoga buditelja, sina lepe Goričanske, ešperesa Ivanoczyja. Dobrovoljci, šteri bi svoje

mlado življenje dali domi na oltar, če bi to želela boža previdnost; voditelje naroda, šteri so noč i den skrbeli za dobro svojih bratov i pretrpeli za to delo zaničavanje, preganjanje, ošpotavanje; naša srednje i više šolska mladina, najlepši cvet naroda — i vsi stari i mladi, šterim je ešče ne vgasnola v srci lübenom do slovenske matere, vsi so se v duhi spominjali na velke dneve oslobojenja i na veliko delo našega Ivanoczyja.

Kak v cerkvi, sveta tišina je vladala v dušaj! Kak v cerkvi, sladka toploča, zahvalnost se je rodila v srci naših najboljših sinov! I v to sveto tišino je zaškripao v ovčjo kožo oblečeni vuk: „Norci, nišče vas ne oslobodo, Prekmurje je samo zasedeno!“

Bog nam vidi dušo, ne želemo tomi vitezi usodo žutoga jesenskoga listja. Naj živi, naj si nabira ešče več zemeljskoga bogastva. Za svoje grehe sam napravi pokoro, bogastvo pa ostane med nami. Krščeni smo i samo svojo dužnost spunimo, da raztolmačimo našemi domačemi Tomaši: ne zasedeni, oslobojeni smo!

Ge se pa vidi ta naša sloboda?

Delamo kak prle. Porcijo plačamo kak prle. K soldačiji zovejo naše mladence kak prle. Süho i mokro vreme, dobra i slaba letina se ravno tak menjajo kak pred oslobojenjom. Niti tovajom se ne godi bole, je zaperajo, preganjajo.

Vidna sprememba je samo v tom, da se slovenski guči na cesti, v uradaj i v šolaj.

I to bi bila tista velka sloboda? Pač v tom je! I mi, šteri jako zamerimo gospodom okoli „Szabadsága“, — da neščejo poštvitati to, ka je vsakomi Slovenci sveto, pravim, mi itak ne vörjemo, da ravno tisti gospodje ne bi znali, da pač v tom je vidno znamenje naše slobodine, da vse povsod, ge je prle vogrščina vladala, tam je zdaj gospod slovenski düh i slovenski jezik. Slovenski düh i slovenski jezik sta augusta 1919. prišla do svoje pravice. I zato pravimo, da se od toga dneva začne naša slobodina.

Do dneva osloboditve sta se tudi razmila Vogrin i Sloven. Te prvi je bio gospodar i slovenec je bio hlapec. Nikdar ne pravimo, da jo naš gospodar vsigdar kazao svojo moč, da bi vsikdar neusmiljeno ravnao. Istina pa je, da je gospodar bio, i mi smo delali po njegovoj volji. Istina je tudi to, da pri bogatom i dobrom gospodi je boljše za hlapca, kak pa svojem gospodi, če je začetnik, i kakti začetnik, tudi ne bogati. Ali nikdar ne pozabimo: hlapec, šteromi dobro ide, je i ostane hlapec, šteri je odvisen od völe gospodove. Svoj gospodar pa, či tudi začetkoma siromak, s poštenim delom ino z božov pomočjov pride naprej.

Slovenec je zdrave postave, njegove roke so za delo stvörjene. Njegovo duševno moč je potrebno samo razvijati i potem mine vse to, ka nam dnesden žalosti življenje. Iz siromaka, začetnika gospodara — gotovo postane zadovoljen gospod, či nam včenje i vzgoje v materinom jeziki podigne duševne moči.

Za nas je slobodina v tom, da je od 12. avgusta 1919 leta oslobojen slovenski düh. I naša lepša bodočnost se te začne, gda duševna moč našega naroda nede menjša od telovne moči.

Ostalo bi ešče to, da „Szabadság“ — z vogrskogoga stališča piše, da smo zasedeni. (Najmre — Vogri!) Če je tak, potem je škoda za vsaki krajcar, šteroga naši vogrski sodržavljeni potrošijo za te list.

(Pripomba. Reč „oslobodjenje“, v tom pomeni, kak jo razlaga pisateo, podpišemó. Pridenemo pa, ka smo se mi Prekmurci sami oslobodili, drugi so nam samo na pomoč bili. Ne so nam pa pomagali ljudje, ki se v prvi bijejo, ka so nas oslobodili. Ti so bili dostakrat Nemškutarje ali Italijanaši. Oslobojili smo se sami i pridružili prostovoljno bratom v Jugoslaviji. Nas ne je trebalo zasedati ali okupirati i zato tudi nesmo bili i nesmo zasedeni. Mi smo združeni v Jugoslavijo ali zjedinjeni z brati v njej. — Vredništvo.)

NEDELA.

Po Ris. XV. Evang. sv. Lukača. VII. 11—16. Jezus obudi mrtvoga sina naimske dovce. Ne je on samo zapovedavao ljubiti bližnjega, nego je i z djanjom, z smilenostjov pokazao svojo ljubezen do bližnjega. Delaj ti tudi tak.

Ljubezen do bližnjega.*)

Tista žena, od štere ti zavolo njene lepe obleke misliš, da je zapravljiva — je lahko najbolje šparavna gospodinja; tisti mož, od šteroga čuješ, da je tak malo doma s toga sklepaš, da hodi po prepovedanih potaj — je lahko najvernejši mož na sveti. Tisti mladenec, šteroga si po naključji vido pogučavati se s sumljivov peršonov i si včas pri sebi pravo: Tudi te je izmed njene družbe — je lahko najčistejši mladenec, kelko jih poznaš... I tak dale i tak dale.

Ne sodite, da ne bote sojeni! Da ne bom gučao od ostre sodbe bože na ovom sveti; sojeni, prijatelji, bomo že od ljudi tu na zemli, če mi predrzno sodimo. Ka, ali ne bodo z vekšov pravicov nego sodimo mi brez dokazov od drugih, sodili drugi od nas, rekoč, da mam svoje bližnje za takše, kakši smo mi? Ar, istinsko je tak, dragi moji: Što je sam hūdoben, najde greh i strast vseširov... Lastna hūdobija, greh, strast, omračijo našo sodbo od bližnjega. Što pa je dober, jakosten, te vidi raj dobroto i jakost tudi na drugih.

Zato pa, namesto da lehkomišeln i predrzno sodimo druge i tak grešimo proti ljubezni do bližnjega, raj gledajmo sebe. Kda šteč je meo sv. Bernard skūšnjava, da bi sodo bližnjega, je pravo: Bernard poglej raj, kak je s teov! Daj, da boš meo ti svoje svari v redi i pusti druge! I ka drugoga nas je šteo včiti Kristuš, kda je farizejom, ki so s krikom obsojali prefustno ženo, pravo: Što izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen v njo...

Šče ednok teda: Prle kak v srci obsodimo bližnjega, da je hūdoben, lažliv, zahrbtn, opravliv, golfiv, nadūt, nečist i kaznam ka vse — pogledjmo v svojo lastno dūšo..., sodimo sebe i pustimo, da bo bližnjega sodo Bog. Amen.

*) Predga dr. M. Opeke stolnoga kanonika v Ljubljani. Izdala tiskarna Ničman v Ljubljani.

Glasi.

Slovenska Krajina.

Imenüvanje. Med imeni vučitelov, šteri so bili imenüvani že začasa nove vlade, dr. Korošecovoga prosvetnoga ministerstva, najdemo tudi ime g. Ferdinanda Šprager. Imenüvani je za stalno za šolskoga vodjo v Beltincaj. K imenüvanji izražamo najiskrenejšo čestitke. G. Šprager je eden prvih, ki so iz Slovenije stopili na prekmurska tla. Na prošnjo beltinskih farnikov je zapüsto svoje mesto v Veržeji, gde je bio šolski vodja i kantor, i prišeo v Beltince v časi, gda smo šče ne znali za stalno ali postanemo Jugoslovani ali ostanemo vogrski državlani. Ta negotovost njemi je spravila vno go neprilik,

Fabiola

ali

Cerkev v katakombah.

II Boj.

Té den bi naj bilo gostüvanje nebeškoga Agnjeca, zato se je ne oblekla v čarno „žalno obleko“, nego v svetlobelo nevestino obleko, štera se je v malo i slaboj svetlobi vozinoga lampaša tak svetila i bliskala, kak kakša nebeška prikazen v čarnoj noči. Njeni skūšnjavae pa je bio zaistino spodoben hūdomi — dūhi tmice — šteri se kota v večno jamo peklenske tmice, kda je švigno skoz nizke dveri.

Fabiola pogleda devico v oči, i nikdar se ešče njoj je ne vidila tak lepa, nego zdaj. Na njenih licaj je ne bilo čemerov, ne nemira, nepokoja, pa tudi ne strahū, nego njeno oko je svetlo, milo, na vüstaj pa prijeten, sladok smeh, kak ešče nikdar poprej. Po celoj njeni zvüšnejnosti je kralüvala njena visikost i veličastvo. Agneška sklene svoji roki, jivi pbloži na srce i z ljubeznivim resnim glasom nagovori Fabiolo:

„Ešče edno prošnjo mam do tebe, predno vmerjem, draga Fabiola! Nikdar mi nisi nikaj odpovedala; znam, da mi tudi zdaj ne boš!“

„Ne guči tak z menov i ne pros, nego zapovej mi!“

„Oblübi mi zdaj, da baš se od zdaj naprej začela brigati za navuke kršćanstva i da je boš kelkomogoče spoznavala. Če to včiniš, znam za gvüšno, da je sprejmeš tudi v srce i potom ne boš več takša, kak si zdaj.“

položila na rame težek križ; a vse to je on merno prenašao. I s svojim obnašanjom je pridobila za sebe ves narod, tudi svoje negdašnje sovražnike. Bolelo ga je prezeranje domačinov, a potrla ga je ne. Zavedao se je, da je prišeo v Prekmurje sejat seme novoga dūha, širiti nove ideje. Začno je z delom i njegovo delo je tudi rodilo sad. Kak vučiteo je na svojem mestu; lahko pravimo, da je njegova šola edna najboljših. Tudi kak kantor se je skazao. Ustvario je v Prekmurji prvi slovenski pevski zbor, i to ne kakšegašteč, nego zbor, ki je znani daleč naokoli. Šče drlge zasluge bi lahko omenili, pa naj bo zadosta to. Želemo njemi vno go uspehov tudi v nadalnom delovanji.

Shod Radičove stranke v Püconcaj. Na Malo mešo sta obiskala svoje volilce evang. vere v Püconcaj dva rk. poslanca Radičove stranke. Okoli 400 evangeličancov sta pozdravila s kat. pozdravom, šteroga se poslužuje ta stranka samo pri shodaj: Hvalen bodi Jezus Kristuš! Za tem je v svojem govori govornik obsodo politiko Pašič—Pribičevičovo, Kūhar i Hartnerovo. Posebno je povdarjao govornik, ka republikanska miseš zmagūje (zato so Radičovi poslanci prisegnoli vernost krali. črkst.) Našo oblast je zastopao vladni svetnik g. dr. Svetina. Shod ne je poteko merno. Pred njim so mogli čüti Radičovi vočimeťanje: Ka iščejo Hrvati tu med Slovenci? Odgovorili so: Ka pa išče Korošec v Dalmaciji? A te odgovor ne je bio pravičen, ar Korošcova stranka zvün Slovenije nindri ne postavila kandidatov i neje agitirala itudi ne agitira. Med shodom se je pokazala žalostna podoba. Pri svojoj lastnoj cerkvi, pred hišov svojega lastnoga dūhovnika je kričalo evang. ljüdstvo: Dol s popi! Narod, ki je duga leta bio hujskan proti katoličanskoj dūhovščini i proti našoj kršćanskoj stranki, je te navuk sprejeo i se je obrno za nami proti zastopniki svoje lastne vere tudi i ga obsodo. To je sad hujskarije proti našoj stranki i proti našoj dūhovščini. Radičovci, čeravno njüva stranka strastno sovraži cerkev i dūhovščino, so odgovorili hujskačom: Dajte mer popom, samo naj se v politiko ne mešajo. Pozabili so pa to povedati, kak so njim popi prav dobri, gda za nje agitirajo, čeravno so vero zatajili i se zoženili, kak Zagorec i pozabili so to tudi povedati, ka oni sami majo popa poslanca, Škri nja ra. Pohvaliti pa moremo Radičove stranke govornika, gda je odgovoro tistim, ki so našo stranko napadali, to: pustite pristaše drugih strank, naj idejo za svojim voditelom i tak Kmečko stranko, naj ide za Kleklonom. Med govornišo močno proti gučali govorniki nešterni domačini. Pribiti moramo tudi to žalostno dejstvo, da je bio deo naroda močno pijan i so prišli zborüvalci iz krčem nešterni s pintnimi kantami v žepi. Za svoje madžarske volilce so meli Radičevci te den shod v Gjerjtanoši. Madžari so jih hladno sprejeli, ar neso se spunile od Radiča pri volitvaj dane obübe: 1.) da pridejo nazaj pod Madžarsko; 2.) da se njim razdeli vsa zemla grofa Esterhazyja. Zgodilo se je najpre nasprotno, neso prišli nazaj pod Madžarsko, nego meje so se stalno določile, zemla pa ne samo, ka se njim je ne razdelila, nego ka so meli, so jo še zgübili po dobroti demokratov i radikalov. Naša stranka se bori zdaj za madžarske sirote, da dobijo zemlo nazaj.

„Kakša?“

„Temna, tmična, draga Fabiolo, temna! Če o tebi premišlūjem, vidim visoko pamet, plemenite misli, ljubeznivo srce, i izšolani dūh, tudi tenko, nežno, naravno čüstvo i jakostno življenje — i što bi več terjao od ženske? — Ali pri vsjoj toj jakosti vidim viseti ober tebe čaren oblak — tmico smrti! — Preženi jo od sebe i vse bo veselo, svetlo i lepo!“

„Čütim, lüba Agneška, ka praviš — čütim. Če stojim pred teov, se istinskó čütim, da sem tmična senca pred teov, svetlobov; pa kak postanjem vesela i svetla, kak ti, če sprejmem kršćanstvo?“

„Potok moraš preplavati, šteri naj zdaj loči, i sveta voda te očisti i pokrepča i olje veselja z dišavami napuni tvoje srce, celo tvoje telo. Tvoja dūša bo čista, kak friški sneg, i tvoje srce ponižno i preprosto, kak srce maloga deteta. Kak nova stvar prideš iz te k peli, prerojena k novomi, neomrjočemi življenji.“

„Ali ne zgübitim vsega, ka si prle hvalita na meni?“ pita nekolko žalostno.

Agneška njoj odgovori: „Če vrtnar vzeme močno zdravo rastlino, štera pa ne prinaša sada i na njo vcepi plemenito, žlahtno rožo, te ne zgübi prlešnja rastlina na svojoj moči, nego postane finejša, iz divje rože zraste vceplena, i požene žlahtno cvetje i prinaša sad — ravnotak novo življenje, štero ti prejmeš, v tebi poplemeniti tvoje dobre, zdrave, naravne dare, i to ka si si pridobila po včenji, njim da vekšo vrednost i je posveti! Tü sem ti povedala reč, štere ešče zdaj ne razmiš! O kakšo lepo rožo-cvetko bo iz tebe nerédilo kršćanstvo!“

Na Martinišče so darüvali v dinaraj: g. Viktor Černi, nadučiteo pri Sv. Jürji 100; on je tudi nabralo na shodi društva „Kršćanska šola“ 115, g. Gustav Kamplig. Štefan Mekiš iz Nuskovce po 50, N. N. iz Nuskovce 7. Plemenitim darovnikom Bog plačaj!

Na gasilno društvo v Odrancaj so darüvali v dolaraj: Peter Mertik 3, Štefan Kavaš, Št. Smeh, Martin i Štefan Kociper, Ivan Gabor, Jürj Ferencak, Ježef Gerič i žena po 1, Štefan Virag, Mihal i Marija Kavaš, Marija Smolk, Julia Düh, Treza Lutar po pol dolara. — Bog plati vsem! — *Gasilsko društvo.*

Potek orlovske prireditve v Bogojini. Vršila se je 31. augusta i je uspela vno go bole kak lanska. Vüpamo se, da bo bodoča šče bolša. Velik učinek so napravile sküpinske vaje. Jako so genile občinstvo simbolične vaje domačih deklic. Za temi pa tudi mali naraščajniki neso zaostali. Zaključek prireditve je bila orodna telovadba, štera je žela vno go odobravanja. Med telovadbov je govorio g. Fr. Bajlec, ustanoviteo odseka. Pri celoj prireditvi je igrala Hajdukova muzika iz Gančan. K solnci, svetlobi Orel hiti! Mogočno razteza peroti nad Bogojinov i vabi pod svoja krila vse dečke. Ja, pridite vsi, da nas bo na prihodnoj prireditvi korakala cela vojska. Bog živi!

Prošnja na vse prijatele Martinišča. Z božov pomočjov smo začnoli. Vsakši začetek je pa težaven. Dosta jezera dinarov smo mogli vüdati za najpotrebnejše pohištvo i posodo. Streho, dijake i potrebno pohištvo mam. Nemamo pa zadosta živeža. Čiravno je dijakov samo 40, de itak dosta živeža trbelo. Dijaki plačajo malo, svojih pridelkov nemamo, za tiste peneze, šteri se nabirajo za Martinišče, nesmimo krüha küpüvati, inači ne naberemo nikdar za novo zgradbo. Zato se s celim srcem obračamo na vse naše prijatele i prošimo, da nam po vsakoj občini pobirajo zrnje. Slabo je letos, nego zrno k zrni pa je žakeo pun. V jesen kesnej bomo pa zbirali ove pridelke, kakti krumpline, graj, kukorico itd. Z dijaki vred se že naprej zahvalimo vsem darovalcom i prošimo na vse böži blagoslov.

Izseljenikom v Kanado. Od 1. jülja t. l. naprej morajo meti vsi t. zv. sezonski izseljeniki za Kanado pismeno dovoljenje izdano od kanadskoga Departmenta za Imigraciju v Ottavi, s šterim se zagotovi zaposlenje. Takše dovoljenje izdaja imenüvani Kanadski drž. urad na pismeno prošnjo posameznoga kanadskoga delodajalca. Ženam i deci, ki idejo k sorodnikom ne trbe takšega pismenoga dovoljenja. Te razpis se ne tiče naredbe, štera se glasijo na izdavanja dovolenj za t. zv. sezonske delavce, ki so se pogodili za polske i gozdne delavce, ar tiste naredbe ostanejo tudi nadale v veljavi.

V Marijino družbo bi se radi dale v večih farah spisati deklice. Naznanjamo njim, da so pravila za njihove družbe v našoj (lavantinskoj) pušpekiji potrdjene nov. 22. 1. 1902 pod št. 3785. — Družbene knigice ali podobice dobijo v Tiskarni sv. Cirila v Maribori, Koroška ulica 5.

Stariše naših vojakov oprosimo, naznante nam, če so zaistino vkradeni penezi ali paketi, štere ste svojim vojakom poslali. Tü pa tam se čüje tožba, prošimo pojasnila, ka je na tom istine.

„Čüj!“ se oglasi vsa vesela Agneška! „Že prihajajo, že prihajajo! Ali čüješ stopanje vojakov po folaši; pelali me bodo k mojemu ženini. I gori na oblakaj vidiš bele posvarbice, kak mi kimajo, da naj pridem! Moja svetilnica je že pripravljena, da idem z njov proti svojim ženini. Zdrava, lüba Fabiola, zdrava! O, da bi tudi ti čütila, kakša sreča je vmreti za Kristuša!“

„I zdaj ti povem ešče nekaj, ka ti dozday šče nikdar nesam: Bog te blagoslovi!“ i ob toj reči je napravila znamenje sv. križa na Fabiolino čelo. Ešče ednok sta se obinoli i zadnjikrat na zemli i potom je bežala Fabiola domo s trdim i plemenitim sklepom v srci; Agneška se je pa zročila vojakom, šteri so stopili v ječo!

Od prvih njenih skūšnjav ne govorimo, povemo samo, da jo je istinsko varvaó angeo boži, tak, da je nespremenjena i nepoškadüvana stala naskori potem na mestnom trgi pred sodnikom; ne njoj polivala rdečiča nedužnoga lica, tudi kakša skrb njoj je ne stiskala srca. Dugi, nikdar neporezani vlasje, znamenje devištva, so se njoj vsipavali po snežnobeloj obleki.

Sodnik je sedo pod milim nebom, i v velkom polkrogi ga je obdajalo lüstvo. Med tov vnožinov sta zbüjala posebno dva človeka pasko, šteriva sta si v polkrogi stala eden drugomi naproti. Eden je bio mladenec, zavit v svojo togo i kršćak je meo na oči potegnjen, tak, da se njemi je vidilo samo nekolko v obraz; njemi naproti je stala visoka gospa iz boljših krogov, kak se je vidilo — nenavadna prikazen na tom kraji! —

(Dalje)

Uradna naznanila.

Laborantska šola se odpre v Belgradi. Sprejmejo se vu starosti od 20 do 30 let oni naši državljani, ki so zvršili štiri razrede gimnazije. Vojaškij obveznosti morejo pred včenjom zadostiti. Včenje trpi edno leto. Ki šolo z dobrim uspehom zvršijo, dobiš službo v bolnišnicah itd.

Poštno telegrafška šola se tudi odpre v Belgradi ali pri drugih poštih ravnateljstvih. Sprejmejo se oni naši državljani, ki so vu starosti od 16 do 25 let zvršili šest razredov gimnazije. Včenje trpi dve leti. Kiz dobrim uspehom končajo šolo, se smejo sprejeti v pripravljajno skupino za poštno-telegrafške uradnike. Več pove od obe šole Uradni List št. 78 od tekočega leta.

Politične drobnije.

„Szabadság“ ne dopusti (št. 20.) „Ka bi jezeroletne preteklosti i zgodovine prekmursko ljudstvo zavec poskušnje postalo.“ — To mi verjemo, ar zavec to lastnost ma, ka odbeži. Če bi pa naše ljudstvo odbežalo, ne bi mlini pa žage dohodkov nosili. — Od jezeroletne zgodovine i preteklosti našega ljudstva pa tudi samo tisti guči, ki misli na madžarsko zgodovino, ne pa na našo slovensko, štera nam že pred več kak jezero leti pokaže naše slovenske vojvode Pri-bino i Kocela. Če živemo od Slovincov, zakaj tajmo njihovo zgodovino?

Ka je falilo pri našoj fermi? „Szabadság“ piše (20. št.) ka vogrski pozdrav. Nigde i nikdar naš mil. višesnji pastér neso prepovedali ka jih ne bi smeli vogrski pozdraviti. Pa znamo, ka so jih Madžari tudi z vogrskimi napisi pozdravili v vogrskih občinah. Zakaj se pa te tožijo gospodje okoli „Szabadsága“? Prišli bi i bi jih pozdravili. Dober višesnji pastér bi ljubeznivo sprejeli te pozdrav od madžarskih svojih ovčic. Edno pa ne smemo pri toj grilliki pozabiti, najmre to, ka smo bivšega višjega pastira vsikdar v njihovej maternoj reči, vogrski pozdravljali i nikdar ne slovenski zvün napisov na slavolokah. Zakaj se novomi ne da, ka se je staromi dalo? Ali či je prveše bilo krivica, zakaj ste jo gospodje ne odpravili? Tak bi lahko pisali za vogrski pozdrav.

Mi i naši bratje prek meje. „M. Krajina“ (št. 22) se toži, ka zakaj se ne dovolijo vogrski napisi pri nas, ka nas je prej velki tao vogrskoga jezika. Deseti deo našega prebivalstva je vogrski. Je té tao veliki ali mali, naj sodijo tisti ljudje, ki jaboko vrežejo na deset talov, devet sami pojejo, ednoga pa dajo pajdaši rekoč: „to maš en velki tao“. Pitajte je, kak se te na te reči podrži? Pa če bi jih samo 20-ti deo bilo, njim ide pravica po zakoni. I idite v D. Lendavo i njeno vogrsko okolico, lahko ne najdete tam vogrskih napisov poleg slovenskih? Najdete je. Pa ite prek meje v Števanovce i druge naše občine, najdete tam kaj slovenskoga? Nikaj ne. Zakaj se pa te tožijo gospodje okoli „Mörške Krajine“! To je boli, ka je ne vse ešče vogrsko pri nas. Takši „Slovengye“ so to, ka jočejo za vogrščino. Zato je boli, zakaj prej ne sme biti v našem domačem jeziki na table trgovinske pisati. Pa to ne je pregovédano, če je pravilno pisano, ali gospodje bi radi na te table spravili gor po našem jeziki bar vogrške litere, če že reči vse ravno ne, ništerne pa li. — No pa če bi v jeziki „M. Krajine“ meli naši trgovci napisane table, bi ljudstvo po začimbo k ledrari hodilo, po kvas pa v železno bauto, ar napisov ne bi razmelo.

„Leseni jarem“ smo prej prvele nosili, zdaj pa prej železnoga nosimo. modrtije „M. Krajina“ v 22. št. pa šimfa, zakaj je M. Sobota zglasala peneze za sprejem našega hercegpüšpeka. Gda je vogrski püšpek prišo i narod trošo za njegov sprejem, je blo té te že katoličanski, ali evangeličanski superintendens, te ne je bilo nikšega vočimetanja. Samo zdaj je smrten greh blo vodati krajcar, gda je slovenski prišo. Kak lepi Slovinci ste vi gospodje! Od jarma pa, šteroga nosi prek na Vogrskom narod, zakaj ne vüpaté par reči povedati?

Za „Čarnozamazanost i zapelivost kmeta“ 31. št. „M. Krajina“ zove to, ka je naša stranka z drugimi združena prišla na vlado. Naša stranka je „Kmečka Zveza“, je kmečka stranka i li zato ka je na vladi, je to čarna zamazanost. Njegova stranka, ki te listič piše, je prej „belo-čista“, to beločisto delo je prej več nemogoče. Bog daj hasek toj reči „M. Krajine“ naj konec ma njeno „beločisto delo“, te si z zadovolvstvom odehne naša Slovenska krajina. —

„Škarje i süknjo“ piše „M. Krajina“ (31 št.) zdaj mata prej v rokah našiva poslanca za blaženost našega kraja. Če prej zdaj ne te nikaj ne verjejo več gospodje okoli „M. Krajine“. — I gda so te škarje spravile našim ljudem najfinejšo sol, pri kili pet koron falej kak v trgovini (i trgovcom so jo tak rezale, kak vsem drugim)

so se že opoteknli v to smilenost tej gospodje že v toj 31. številki. — Na ja, oni bi radi bili, ka bi te škarje samo njim rezale, to bi te bio „prekmurski občni blagor“.

Država.

Redek slučaj. Carinski uradnik Popovič je eden večer gledal zamišleno skoz okno. Na ednok se je pokazal visiki človek i vrgeo skoz okno nekši predmet i je na to popihao. Uradnik je predmet pobrao: bio je bankaš, nabito pun s törskimi penezi. Peneze je zročo policiji.

Nevaren ogenj v Maribori. V Götzovoj dvorani je nastano ogenj, ki bi lahko meo strašne posledice. Samo hitroj pomoči gasilcov se je zahvaliti, da je bila nevarnost odvrnjena. Ogenj je bio friško pogašen, a itak znaša škoda do 200 jezer dinarov.

G. Ivan Venenjak, minister za agrarno reformo je nevarno zžetežao j se zdaj vrači z družinov vred v Rimskih toplicaj. Zdjaj je že malo bolši.

Pijanci napadnoji vlak. Kmečki dečki so šli ponoči pijani domov v Selo. V pijanosti so skotali na šine dva velkiva trama. Vlak je tresno v njiva. Nesreče je ne bilo, ar je strojevodja šče v pravom časi zavro vlak. Peč pa je vseedno precu poškodüvana. Zandarje so pijane tepeže že zgrabili.

Kardinal Cagliero. Marijanskoga kongresa se je vdeležo tudi nj. eminenca g. kard. Cagliero starček nad 80 let, ki pa so se jako krepki. Po kongresi je obiskao ljubljanskoga püšpeka, g. velkoga župana i komisara ljubljanske občine. Vsi občüdüjejo njegovo izredno lübeznivost. Slovenski narod njemi je priraseo jako k srci; pravi, da teh srečnih dnevov nikdar ne pozabi i bo od Marijanskoga kongresa poročao sv. oči.

Svet.

Strašen viher na Formozi. Na otoki Formoza je divjao strašen viher, šteri je porüto okoli 3000 hiš. Mrtvih je 13 oseb, ranjenih pa 350.

Železniška nesreča. Brzovlak Genova—Rim je vküp vdaro z vlakom iz Rima, 16 oseb je ranjenih nešterne jako.

Brezposelnost v Angliji. Po zadnoj štastitiki znaša število brezposebnij 1.162.700 oseb, okoli 100 jezer menje kak na konci pretekloga leta.

Viteške navade vogrskih vladinocov. Že dugo časa rešüjejo vogrski oblastniki medsebojne spore na viteški način, najmre z orožjom. Zadnji je bio dvboj nekšega ministerskoga svetnika z nekšim podpolkovnikom, v šterom je bio te težko ranjeni. Pripravljenih je šče 120 takših dvbojov. — Žal.stno.

Vino i žganica v babikaj V Ameriki se ne sme odavati i piti vino, pivo, žganica i rum. Švercari so tam napravili fabrike za babe, a v vsakoj babi je kanta s kašim alkoholnim pitjom. Tak ideš i küpiš rdečo babiko za svoje dete i zednim si küpo liter vina za sebe. V svoji babiki se küpi žganica, v žutoj pivu i tak dale. Policija je to zvohalo švercäre z babami pozaprla.

Pes i vaganica. Na Angleškem je edna familija mela psa vaganico. Deca so se prle rada špilala s psom, kda pa so d. bili vaganico, so se raj špilali z njov. To se je videlo psovi žmetno, i eden den je počakao vaganico v cgradi, je skopao jamo i jo je zakopao. Tak se je šče to maščüvati. Prišeo pa je vert i jo je rešo.

Domača politika.

Zakoni. Odseki za izdelüvanje zakonov marljivo delajo. Nešterni silni zakoni, štere šče vlada že na prvih sejaj predložiti narodnoj skupščini, so že gotovi, drugi pa že na pol, ali skoro s cela izdelani. Gotov je že invalidski zakon i čaka samo, da pride pred ministerski svet i nato pred parlament, da ga sprejme. S tem zakonom bo invalidom odpomoreno. Drugi najvažnejši zakon je zakon proti korupciji. Tudi te je že v deli. Ravno te zakon pozročä največ straha prejšnjim vladnim voditelom. Za njüve vlade je vladalo vseširokom podküpanje, norjenje, güljeenje i zdaj se bojijo, da pride za vse to zaslužena kaštiga. I ravno zato Pašič—Pribičević i njüvi prijatelji na vso moč delajo, da bi to vlado, ki šče vladati pravično, krivice kaštigati, vrgli. Rovarijo na vse strani, da bi njoj vzeli ugled i zavüpanje pred ljudstvom. Govorijo, pišejo proti njoj, lažejo od nje, jo blatijo pred svetom, samo da bi jo vrgli i sami prišli nazaj na ministerske stolčke, s šterih so si prle krivično punili vnogi žep. Vlada se na vse to pazljivo ozira, poleg toga pa zvršavle svoje delo.

Zvünašnji minister dr. Marinkovič se je kak zastopnik naše države vdeležo seje Društva narodov v Ženevi.

Svetovna politika.

Sejr Društva narodov. V Ženevi se je zbralo zastopstvo prek 50 držav, da se pogovori o svetovnom položaji, o možnosti, kak bi

se slabo razmerje med pozamičnimi narodi zboljšalo, kak bi se ustvaro trajen mer. Posebno dve osebi mata na toj seji velki vpliv: Mac Donald, angleški ministerski prednik i predsednik francoske republike, Herriot. Oči vseh se obračajo na ta dva zastopnika dveh svetovnih držav. Na seji se v nogü raspravla od razorožitve, ar razorožitve držav je fundament mera. V tom pogledi sta tudi ta dva državnika povedala svoje mišljenje. A to mišljenje je jako različno. Anglež Mac Donald je izjavo: Glavni pogoj za mer i sigurnost je pravičnost... Vojaške zadeve ne zadostüjejo za ohranitev sigurnosti. Francoz Herriot pa se je izjavü za silo pred pravičnostjov: Pravičnosti ne sme biti brez sile. Pravičnost i silo združiti v edno, to je po mojem mišljenji najvišji cil. Skoro vsi zastopniki držav so pritrdili Herrioti. Kakše uspehe bo mela konferenca v Ženevi, se šče ne ve, da pa trajn h ne, je skoro stalno. — Že za volo toga ne ar so mišljenja dveh največjih držav različna. Na konferenci se je pokazalo, da so male države pod vplivom Francije, štere so se po Herriotovom govöri šče bole oklenile.

Marijanski kongres v Ljubljani.

Dnevi zmagoslavja, dnevi pöveličüvanja i češtenja Marijinoga, dnevi, v šterih se je poklonio slovenski narod svojoj nebeskoj Materi, kralici Slovincov, so za nami. Fanfare, muzika, melodije Marijinih pesmi so vitnile, nebesko-lepi, srebrno-čisti zadnji akordi so se pozgübili po dugih ljubljanskih vulicaj i ravninami okoli varaša, 60 jezerna vnožica častilcov, Marijinih vojakov: kardinal, nuncij, püšpeki, dühovniki, civilni dostojanstveniki, narodne noše, Marijine družbe, Orli, Orlice, visokošolske i srednješolske organizacije itd. se je razišla i Ljubljana je dobila nazaj staro lice. Vse je minolo, a nekaj je ostalo: spomin na lepe dneve, seme zlatih navukov, štere so sejali v tej dnevaj Marijine zmage, verna prisega Mariji, štero je v srci položü vsakši pred Marijinim oltarom, to je ostalo i ostane na vse čase. Posejano seme požene klico, štera zraste i obrodi sad: slavo Marijino.

Ljubljana se je oblekla v svetešnju obleko. Zavedala se je, da se godi nekaj velkoga, za ka se mora pripraviti kak najbolje more.

Kak včelnjak sprejme v sebe zvečer včele od vseh strani, štere priletijo od daleč obložene z medom i se pu noči spočinejo, tak je tudi Ljubljana sprejela ljudi iz cele Slovenije, šteri so se paščili, da se poklonijo Mariji, da se vdeležijo njenoga zmagoslavja i joj izročijo šopek molitvi i pesmi.

Stari, mladi; gospodje, kmetje; mladenci, možje; žene, deklice; vse se je pripaščilo pod zastavo Marijino. Sinovi bistre Save, mogočne Drave i srebrne Müre so se združili i korakali v mogočnoj četi proti Marijinömi svetišči, v šterom so vsi pošilali vroče zdihlaje k nebeskoj kralici.

Nad 60 jezer ljudi je pokazalo, da šče žive slava Marijina med vernimi Slovinci i okoli 150 zastav se je priklonilo pred njenim licom. I ona se je veselim obrazom zgedavala z nebeskoga prestola s sinekom na röki na to morje ljudi i odpirala srce njüvim prošnjam, štere je nesla pred prestol Najvišjega.

Marijanski kongres je bio nekaj tak sijajnoga, lepoga, prisrčnoga, da se ne da popisati. Pravi pojmi od njega ma samo tisti, ki je bio na njem. Telko zanimivoga se je tam odpiralo očem, da je bilo nemogoče vse pregledati, telko lepoga je donelo v vühaj, da šče deseti deo vsega ne bilo mogoče si zapemnit. Pravo zmagoslavje, manifestacija, triumf je bio Marijanski kongres. Cerkveni i civilni dostojanstveniki, doktorje, profesori, poslanci i ž njimi vküp preprosti možaki i ženkice, so pokazali, da je šče vera v malom slovenskom narodi, da žive Marija med njim tudi zdaj v tom brezbožnom, pokvarjenöm časi.

Višek slavnosti je bio kronanje Marijine podobe i blagoslavlanje Marijinoga svetišča na Rakovniki. Kronanje je opravü papov nuncij mgs. Pelegrinetti. Kronano podobo so na to zdignoli na nosilnico i jo v prošeciji, v šteroj je korakalo nad 60 jezer ljudi v senci 150 zastav, nesli proti Rakovniki. Med pocesijov je jezero i jezero grl odgovarjalo na lauretanske litanije „Prosi za nas“. Pred novov cerkvov so se vnožice šče ednok poklonile Mariji i nato so se začnole razhajati. Vsi so šli domo navdüšeni, veseli, puni lepih navukov i dobrih sklepov. Vsaki je neso s seov lepe spomine, lepe reči i jih bo hrano v srci vse dni življenja.

Kongresa se je vdeležilo tudi do 50 ljudi iz našega Prekmurja, med temi g. Klekl nar. poslanec i g. Winter beltinski kaplan. Tej so gotovo nesli s seov pozdrave celoga Prekmurja

Mariji i so jo tudi prosili blagoslov za celi naš kraj.

Marijanski kongres je bio štrta manifestacija, štero je obhajalo verno slovensko ljudstvo v tom leti. Najprej se je zbralo vse katoliško dijaštvo v Ljubljani, da določi pot, po šteroj mora iti do večno lepih istin krščanstva. Naskori po tom so se zbrale slovenske žene i deklice na dekliškom dnevi i dva tjedna za tem moški i dečki na deškom dnevi v Maribori. Vse je gnala žela, da bi se prenovili i vtrdili v duhi krščanskih istin. A na kongresi se je zbralo ves slovenski narod brez razlike stanov, da spojeva Mariji slavo i jo prosi varstvo i blagoslov za jakostno, krščansko življenje.

Slovensko ljudstvo se zaveda, da žive v pokvarjenom časi i da, če šče ostati verno, mora posegati po nadnaravnih sredstvih.

Gda se velki državniki zbirajo i delajo mer brez Boga samo na fundamenti človečega razuma, sirove sile i svetloga orožja, se ljudstvo zaveda, da brez Boga nega rešitve, da je zidanje brez njega brezuspešno, zato dviga roke i srce k njemu, išče rešitev v krščanskih istinaj i se pašči pod zastavo nebeske Matere, zaščitnice i priprošnice vseh.

Pod njeno zastavo je bežao tudi slovenski narod, poklono se njoj je i na ves glas kričao: „Z ljublenim Sinom nas blagoslovi Devica Marija!“

Poklonili so se duhovniki z bogoslovci, moške i ženske kotrige Marijinih družb, Orli, visokošoleci, zenske i moški, ki vsi so dobili v posebnih predavanjaj i predgaj Marijin zglede pred oči, kak se morajo v svojem življenji po njem ravnati.

V teh treh dnevaj se je bl. D. Marija, naša dobra mati počastila s telkimi krasnimi pesmami i gorečimi molitvami, kak mogoče vnoga leta prle ne.

Marija je najlepše bože stvorenje, častimo jo iz cele svoje moči.

Pošta.

A. B. Sv. Jürrij. Vse tri Vaše karte smo dobili v roke 10. sept. i zato smo Vam izkaznic ne mogli poslati. Peneze (322 Din.) smo dobili. G. B. Križevci. Prošnjo pošljite g. poslanci do rok, neso bili v Belgradi še. Gda do šli, jo izročijo sami.

Gospodarstvo.

1. Zrnje. V Novom Sadi:

100 kg. pšenice	300 Din.,
„ žita	290 „
„ ova	200 „
„ kukorice	260 „

2. Meso:

govedina:	teletina:	svinjina
v Zagrebi 1 kg.	24—27 D.	25—29 D.
„ „	28—32 D.	27—30 D.
v Ljubljani „	21—23 D.	27—29 D.
„ „	27—29 D.	27—30 D.

3. Krma.

Sena m. 90—125 D., slame m. 70—100 D.

Zagrebečka borza

dne 18. septembra 1924.

Amerikanski dolar, 1 dolar	K 280—
Austrijska krona, 100 K	K —40
Čeho-Slov. krona, 1 K	K 8-50
20 kronski zlat	K 1130—
Francoski frank 1 frank	K 16—
Madjar. K 100 (nova em.)	K —40
Švic. fran., 1 fr.	K 55—
Talijanske lire, 1 lira	K 12 60
Zürich:	
Dinar 100 Din.	Sv. fracs 7 45

MALI OGLASI

Klepec Paveo dam no znanje! Pozavlam vse svoje prijatele, znance i negdašnje dobre odjemalce na obisk ar sam začno pa trgovino na starom mešti pri apoteki v Beltincaj. Blago vse fele, nova bonta. Nova sreča! Dobra rōba, nizke cene.

Vas pozdravljam! Paveo.

Samostojnega mlinarja za eksportni paromlin sprejme takoj Uprava veleposestva Beltinci, (Prekmurje).

I.-a kovaški premog garantiran kg. od 2 K. — do 300 sigdar velja stalna zaloga. Tudi ves staveben material se odaj naprej dobi po čudovito nizki ceni pri V. Bratina Križovci pri Ljutomri.

OTROŠKI voziček s streho, dobro chranten se po ceni proda v šoli v Tur-nišču

K. ODAJI je pri Sreš. Matildi (Hujs) Kūkeč šte. 7. mali log z debelimi i drobnimi borami. Na ogled je vsaki den.

POHIŠTVO za trgovino, za buntō s štefaži i druge tišlarske reči se odajo pri Mariji Kovačič dovici v Dokležovji. Oda se vsaki den.

Licitacija.

V Prosenjakovcaj se oda „Kovačov“ vodeni mlin, šteri ma 1 „Ganz“ henger šte. 11 z aufcugami (opremov), pa 36 colni kamen i velki trier (trajar) za čiščeje silija i k koj spadajo celo mlinsko šker dne 28. septembra 1924 leta ob 9. vōri predpoldnom na licitaciji v Prosenjakovcaj na lci mesta. Mlinska šker se tudi po falati oda. Hita obstoji iz 2 sob, edne kühnje. Je z lesa s stamov pokrita, mlin tudi z lesa i s črepom pokr. Rami se tudi doli odajo. Več se zvedi pri Kovač Jožefi, župani v Prosenjakovcaj.

Zahvala.

Vsem ki so skazali zadnjo čast mojoj prelüboj ženi — so položili venec na njen grob — i so tak svojim sočustvovanjom tolašili mojo žalost, se najhvaležnej zahvalujem. Posebno se zahvalujem domačim gasilcom, šteri so jo sprevdili na zadnjoj poti.

Turnišče, 14. sept. 1924.

Tivadar Jožef
familija

Nova bauta! Novo blago!

Naznanjam, da sem v M. Soboti pouleg velke oštarije Dobrai, otvorō novo trgovino z moškim gvantom, dobi se gvant vsake vrste po najnižjoj cejni. Prosim prvo kak bi ka kupili poglednite :-: :-: tou novo trgovino :-: :-:

S poštovanjom:

Horvath Aleksander, krojač.

POZOR

stariši i g. vučители!

Učne knjige za vsako šolo!!!

Pisalne potrebščine, zvezki, taške za knjige, risalno orodje, se dobijo po znižanoj ceni pri

ERNEST BALKANYI, knjigotržci
v Dolnoj Lendavi.

FAL CIGEO I ČREP.

Puconska cigenica oda cigeo i črep — zavol pomenkanja prostora — kúpe m, ka ga odpelajo od dnes naprej do konca toga leta, proti plačili v gotovini po naslednjoj znižanoj ceni:

cigeo (za zidanje) po 550 Din.
črep (Fal) po 1400 „
za 1000 falatov.

Falo češko perje!

Eden kg. seroga česanoga perja 70 Din., na pol belo 90 Din., belo 100 Din., bolše 120 i 150 Din., mehko 200 i 225 D., bolša vrsta 275 D. Pošiljatve so carine proste, proti povzetji od 300 D. naprej, poštnine prosto. Minta zobston. Blago se tudi zameni i nedobro vzeme nazaj. Naročila se pošiljajo samo na BENEDIKT SACHSEL, Lobež št. 80 kod Pilzna, Čehoslovaška. Poštne pošiljatve idejo iz Čehoslov. v Jugoslavijo okoli 14 dni.

Slovenska Banka d. d.

podružnica DOLNJA LENDAVALA
plača najbolje dolarje
in zlate peneze.

Ovlaščena banka za trgovanje z devizami in valutami. Izstavlja izvoznikom uverenja in prevzema bančne garancije.

SALONIT

je najboljši škrlj (pala)

za pokrivanje strehe je bolši od vseh drugih materialov, lehki, nezgorljivi, dolgo drži i je tudi najfalejši.

Dela se po staroj Hatschekovoj formi „ETERNIT“.

Za pokrivanje strehe se da večletna garancija.

Izdelavle se v Solini pri Spliti v zalogi je pri

Čeh & Gašpar-i,

trgovina z mešanim blagom, železninov, polskimi pridelki.

MURSKA SOBOTA, Prekmurje.

Naročnina ino oglasi se sprejmejo za „Novine“ pri ERDŐŠY BARNABAŠ trgovci z paprirom i igračami v Murskoj Soboti št. 180. poleg rim. kath. cerkvi ino pošte.

Najboljše bronaste zvonove, po najnižjih cenah v Jugoslaviji dobavlja samo
LIVARNA ZVONOGLAS MARIBOR
odlikovana z zlato kolajno.

Neprekosljiva harmonija, čisti, trajni glasovi, hitra postrežba, večletno jamstvo.

Zahvalna pisma č. č. duhovščine so vsakemu na ogled.